

فراخوان اقدام فوری

زندانیان شکنجه شده به مراقبت‌های پزشکی نیاز دارند

تعداد زیادی از زندانیان عرب اهوازی در زندان شیبان، در استان خوزستان، به مراقبت‌های پزشکی نیاز دارند. این زندانیان در جریان سرکوب اعتراضات روز ۱۲ فروردین به شیوع ویروس کرونا در زندان توسط نیروهای امنیتی مورد ضرب و جرح و اصابت گلوله‌های ساچمه‌ای قرار گرفته و مصدوم شده‌اند. سه نفر از زندانیان، به نام‌های حسین سیلاوی، علی خسرجی و ناصر خفاجی همچنان در وضعیت ناپدیدشدگی قهری به سر می‌برند. دست کم هفت زندانی دیگر، از جمله دو زندانی عقیدتی به نام‌های جابر آلبوشوکه و مختار آلبوشوکه، مشترکاً در یک سلول تنگ انفرادی نگهداری می‌شوند و به اعتصاب غذا دست زده‌اند.

اقدام شما موثر است؛ به زبان و قلم خودتان نامه بنویسید یا از متن زیر الگو برداری کنید.

رئیس قوه قضائیه، ابراهیم رئیسی
دفتر نمایندگی دائم ایران در سازمان ملل در مقر ژنو
C/o Permanent Mission of Iran to the UN
Chemin du Petit-Saconnex 28, 1209 Geneva, Switzerland

جناب آقای ابراهیم رئیسی، رئیس محترم قوه قضائیه

تعداد زیادی از زندانیان عرب اهوازی در بند ۵ زندان شیبان، در استان خوزستان، به مراقبت‌های پزشکی نیاز دارند. این زندانیان، در پی اعتراض به کوتاهی مسئولان برای رسیدگی به نگرانی‌ها در مورد شیوع ویروس کرونا، با مداخله‌ی خشونت‌بار نیروهای امنیتی مورد ضرب و جرح و اصابت گلوله‌های ساچمه‌ای قرار گرفته و مصدوم شده‌اند. از جمله زندانیانی که نیازمند مراقبت‌های پزشکی هستند **محمدعلی عموری**، از فعالان حقوق اقلیت‌ها است که گفته می‌شود از ناحیه سر و سینه دچار آسیب شده و **عبدالرضا عبیدادی** که بر اثر ضرب و جرح به ناراحتی‌های گوارشی مبتلا شده و بینایی یک چشم خود را به دلیل اصابت گلوله‌های ساچمه‌ای از دست داده است. همچنین گفته می‌شود **عبدالزهر (زهیر) هلیچی**، **عبدالامام زایری**، **سجاد دیلمی**، **علی کعب عمیر**، **جابر آلبوشوکه** و برادرش **مختار آلبوشوکه** به جراحات‌های عفونی مبتلا شده‌اند.

از تاریخ ۱۲ فروردین، مسئولان زندان و مأموران اطلاعاتی ملاقات با خانواده‌ها را در زندان شیبان به حال تعلیق در آورده‌اند و فقط اجازه می‌دهند که زندانیان روزانه یک دقیقه با خانواده‌هایشان تماس تلفنی برقرار کنند. با توجه به گفته‌های بستگان زندانیان، مسئولان زندان و مأموران اطلاعاتی همچنین ده‌ها زندانی را برای مدتی قهراً ناپدید کرده و مورد شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها قرار داده‌اند. مأموران و مسئولان سه زندانی به نام‌های **حسین سیلاوی**، **علی خسرجی** و **ناصر خفاجی** را از ۱۲ فروردین به مکان نامعلومی منتقل کرده‌اند و سرنوشت و محل نگهداری آنان را همچنان از خانواده‌هایشان مخفی می‌کنند. دست کم هفت زندانی دیگر، به نام‌های جابر آلبوشوکه، مختار آلبوشوکه، **علی مجدم**، **معین خنفری**، **جمیل حیدری**، **جاسم حیدری** و **عبدالرزاق عبیدادی**، که از ۱۲ فروردین در وضعیت ناپدیدشدگی قهری به سر می‌برند، در تاریخ ۲۵ فروردین به زندان شیبان بازگردانده شده‌اند و از آن زمان مشترکاً در سلول انفرادی نگهداری می‌شوند و از تماس تلفنی منظم با خانواده‌هایشان محروم شده‌اند. بستگان این زندانیان با خبر شده‌اند که این افراد از چهار اردیبهشت به اعتصاب غذا دست زده‌اند. سایر زندانیانی که در بند ۵ زندان شیبان به سر می‌برند به خانواده‌هایشان گفته‌اند که اکثر زندانیان این بند مجروح هستند و به دلیل برپایی اعتراضات در زندان با اتهامات کیفری جدید مواجه شده‌اند.

این جانب مصرانه از شما می‌خواهم که تمام زندانیان عقیدتی از جمله **محمدعلی عموری**، **جابر آلبوشوکه** و **مختار آلبوشوکه** را آزاد کنید. خواهشمندم کسب اطمینان کنید که این زندانیان و سایر زندانیان در زندان شیبان، از جمله **عبدالرضا عبیدادی**، **عبدالرزاق عبیدادی**، **عبدالامام زایری**، **علی کعب عمیر**، **علی خسرجی**، **علی مجدم**، **جمیل حیدری**، **جاسم حیدری**، **معین خنفری**، **حسین سیلاوی**، **ناصر خفاجی**، **سجاد دیلمی** و **عبدالزهر (زهیر) هلیچی** از مراقبت‌های پزشکی و همچنین امکان تماس منظم با خانواده‌ها و وکلایشان برخوردار می‌شوند. همچنین، خواهشمندم کسب اطمینان کنید که تحقیقات مستقلی در مورد اتهامات مربوط به ناپدیدسازی قهری و شکنجه در جریان اعتراضات ۱۲ فروردین و متعاقب آن انجام می‌شود و زندانیان از شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها مصون می‌مانند.

با احترام

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

اطلاعات تکمیلی

برآورد می‌شود که بیش از ۱۵۰ زندانی که به دلایل سیاسی بازداشت شده‌اند، از جمله زندانیان عقیدتی، در بند ۵ زندان شیبان اهواز، در استان خوزستان، نگهداری می‌شوند. ۱۲ فروردین ۱۳۹۹، این زندانیان به همراه صدها زندانی دیگر در بندهای مختلف به برپایی اعتراضاتی اقدام کردند؛ دلایل اعتراضات زندانیان عبارت بود از: نگرانی‌ها در خصوص احتمال ابتلا به ویروس کرونا، کمبود وسایل بهداشتی و ضدعفونی‌کننده، کوتاهی مسئولان در اتخاذ تدابیر مناسب برای آزمایش، پیشگیری و درمان و همچنین امتناع آنان از اعطای مرخصی به زندانیان. بنا به اطلاعاتی که عفو بین‌الملل به دست آورده، مأموران زندان و نیروهای امنیتی از همان بدو امر از قوه قهریه به صورت مفرط یا غیرضروری استفاده کردند تا اعتراضات را سرکوب کنند. به گفته زندانیانی که اخیراً آزاد شده‌اند، خانواده‌های زندانیان و فعالان حقوق بشر عرب اهوازی که با منابعی در داخل زندان در ارتباط بوده‌اند، با تبدیل شدن اعتراضات به شورش در بعضی از بندها و اقدام تعدادی از زندانیان به آتش زدن بعضی اشیاء، گاردهای ضدشورش بدون ملاحظه به تیراندازی، پرتاب گاز اشک‌آور و شلیک گلوله‌های ساچمه‌ای روی آوردند. بنا به این گزارش‌ها، بیم آن می‌رود که تا ۲۰ نفر از زندانیان بر اثر خفگی، سوختگی و یا اصابت گلوله جان باخته و صدها نفر دیگر مجروح شده باشند.

به گفته زندانیانی که در بند ۵ زندان شیبان نگهداری می‌شوند، بعد از سرکوب اعتراضات در همان روز، مأموران زندانیان را مجبور کرده بودند از آنچه زندانیان «تونل شکنجه» نامیده‌اند رد شوند. به گفته آنان، مأموران در دو طرف زندانیان صف بسته بودند و با باتوم و کابل به سر و کمر زندانیان می‌زدند و در همان حال وادارشان می‌کردند که از بند به سمت حیاط زندان بدون بدوند. بنا به شهادت یکی از زندانیانی که اخیراً آزاد شده، مأموران زندانیان را مجبور کرده بودند که با پای برهنه روی خرده شیشه‌هایی که در مسیر بند تا حیاط زندان پخش شده بود راه بروند. در حیاط زندان مأموران از تک تک زندانیان درباره‌ی نحوه درگیری‌شان در اعتراضات سؤال کرده و متعاقباً به ده‌ها نفرشان چشم‌بند زده و آنان را به مکان نامعلومی منتقل کردند. مقام‌ها و مسئولان تا دو هفته از اطلاع‌رسانی به خانواده‌های این زندانیان در خصوص سرنوشت و محل نگهداری‌شان امتناع می‌کردند. اکثر این زندانیان در تاریخ ۲۵ فروردین به بند ۵ زندان شیبان بازگردانده شدند و روشن شد که در این مدت در یکی از بازداشتگاه‌های وزارت اطلاعات در اهواز به سر برده و در آن‌جا مورد بازجویی و شکنجه قرار گرفته‌اند.

بنا به اطلاعاتی که به دست عفو بین‌الملل رسیده، اکثر زندانیانی که به دلایل سیاسی در بند ۵ زندان شیبان به سر می‌برند در معرض مواجهه با اتهامات کیفری جدید در رابطه با برپایی اعتراضات در زندان اند. بعضی از این زندانیان به مدت ۱۰ تا ۲۰ سال در حبس بوده‌اند و در صورت مجرم شناخته شدن در خصوص اتهامات جدید، احتمال عفو یا آزادی مشروط آنان کاهش می‌یابد. محمدعلی عموری (۱۲ سال در زندان)، عبدالامام زابری (۱۵ سال در زندان)، علی منبوهی (۲۰ سال در زندان)، ناظم بریهی (۱۸ سال در زندان)، رحیم عفراوی (۲۰ سال در زندان)، عبدالزهرا (زهیر) هلیچی (۱۵ سال در زندان) و یحیی ناصری (۱۵ سال حبس) از جمله‌ی این زندانیان به شمار می‌روند. محمدعلی عموری، جابر آلبوشوکه و مختار آلبوشوکه، از فعالان حقوق اقلیت‌ها به دلیل فعالیت‌های مسالمت‌آمیزشان در همکاری با گروه «الحوار» (به عربی، به معنی گفت‌وگو) به حبس ابد محکوم شده‌اند؛ «الحوار» یک گروه فعال در زمینه حقوق فرهنگی بود که در حال حاضر منحل شده است.

اوایل فروردین ماه، در پی انتشار گزارش‌هایی مبنی بر ابتلای زندانیان چندین زندان به ویروس کرونا، هزاران زندانی در دست کم هشت زندان ایران، در واکنش به کوتاهی مسئولان در محافظت از آنان در مقابل این بیماری، دست به اعتراض زدند؛ این اعتراضات با واکنش مرگبار نیروهای امنیتی مواجه شد. در چندین زندان، از قوه قهریه مهلک برای سرکوب اعتراضات استفاده شد. بنا به منابع موثق، بیم آن می‌رود که حدود ۳۶ زندانی کشته و صدها نفر دیگر مجروح شده باشند.

در چارچوب قوانین بین‌المللی، از جمله ماده ۷ «میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی» که ایران هم از کشورهای امضا کننده آن به شمار می‌رود، اعمال شکنجه و سایر رفتارهای بیرحمانه، غیرانسانی و تزدیلی مطلقاً ممنوع است. قوانین بین‌المللی دولت‌ها را ملزم می‌کند که در مورد تمام شکایات مربوط به اعمال شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها تحقیقات فوری، مستقل و جامع انجام دهند، متهمان را مورد محاکمه قرار دهند و کسب اطمینان کنند که قربانیان از اقدامات جبرانی مؤثر از جمله غرامت مؤثر و توان‌بخشی برخوردار می‌شوند. در چارچوب قوانین بین‌المللی، مقام‌ها و مسئولان باید دسترسی فوری همه زندانیان به مراقبت‌های پزشکی را تضمین کنند. همچنین، مقام‌ها و مسئولان موظف‌اند که تسهیلات مناسبی برای ارتباط و ملاقات زندانیان با خویشاوندان و دوستان‌شان در اختیار آنان قرار دهند. این ملاقات‌ها محافظ بسیار مهمی به منظور جلوگیری از شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها است. اختفای سرنوشت یا محل نگهداری بازداشت‌شدگان به معنی ناپدیدسازی قهری است و مطابق قوانین بین‌المللی یک جرم به شمار می‌رود.

استان خوزستان محل زندگی جمعیت بزرگی از شهروندان عرب است که عموماً خود را «عرب اهوازی» معرفی می‌کنند. این استان، با وجود منابع طبیعی سرشار، به لحاظ اجتماعی و اقتصادی در محرومیت شدید به سر می‌برد و آلودگی آب و آلودگی هوا در آن به شدت بالا است. شهروندان عرب اهوازی، که اغلب در حومه‌های فقیرنشین و فاقد امکانات ابتدایی زندگی می‌کنند، به لحاظ کارایی، حق مسکن، تصدی منصب‌های سیاسی و بهره‌گیری از حقوق فرهنگی، زبانی، مدنی و سیاسی خود با تبعیض مواجه‌اند. عدم امکان استفاده از زبان مادری به عنوان زبان آموزش در دوره‌ی تحصیلات ابتدایی نیز موجب نارضایتی و خشم عمیق آنان شده است.

